

ДУРМИТОРЕ

Дурмиторе, песмо моја,
успомено све до мора,
ја те гледам из низине
тамо горе у висине.

Кад пролеће прво сване
и топло сунце грање,
ја те гледам из низине
тамо горе у висине.

Језера те окитише,
и зелене шуме више,
ја те гледам из низине
тамо горе у висине.

Дурмиторе, мој поносу,
сачувај ми бистру росу,
кад ожедним да је пијем
да са драгом лице мијем.

ГРАНА БЕЗ ЖИВОТА

Док сам у срцу твој, још живим,
а кад одеш, мене тамо више неће бити.
Постаћу ти туђин без имена свог,
као и сваки пролазник, на путу твој.

Отуђила си се од корена свог,
и постала сенка, од гране, без живота.
Ако је то без мене за тебе живот,
нека ти буде јер је то твој избор.

Кад посве клонеш, сети се корена свог,
а да се њему вратиш суђено ти није.
На трен, у магли мисли, сети ме се.
Ја остадох, где сам и био, а ти одлете.

Око мене све још увек дише,
а тебе ни на хоризонту више није.
Мој празан поглед лута у даљину,
ал' ни сенку од тебе не могу видет.

Урезах твоје име, на младом храсту,
да га додирнем и помиловат могу.
Побеже ми оно горе, у висину,
а ти похита негде, у празну даљину.

БОРИЧЈЕ

Са катуна гледам доле,
село моје спржено је.
Без прозора и без врата
штрче куће нас Пивљана,
само црни камен оста
да пркосом не сагори.

На ведром небу уместо облака
извија се црни дим.
Он одлази и не враћа се више.
Што и мене не понесе, лакше би ми било.

Горе на небу облаци се играју,
а ја мислим да је то црни дим
који се враћа на огњишта своја
која су му живот дала.

Хладна киша угаси његову ватру,
оте јој топлоту кућног дома.
И моју кућу ватра је прогутала
а хладна киша огњиште оплакала.

Заробљен сам овде
попут ове земље на којој стојим.
Она ме за себе веже
и не да ми да одем и да мајку у њој оставим.

ЈАСЕНОВАЦ

У једном полуживом имену
измучених и унакажених бића,
леже на хиљаде неименованих
покретних и непокретних телеса.

Над њима штрче упрте пушчане цеви,
ножеви, каме и кржаве очи целата
у којима се страх оцртава
на поглед мртвих и на оне у којима још душа живи.

Њихов се лелек не чује,
гуши га музика смрти са разгласа.
Е, децо моја, разног узраста,
постадосте покошена млада трава.

Спавајте наша убијена и заклана децо
од танади и крвавог ножа усташких звери
који над вама, без живота, реже
мислећи да ће им време опростити грехе.

Иступише се оштрице.
Крвници са њих лижу проливену невину крв
и моле се Девици Марији да им опрости учињене
грехе
јер им то Срби никад опростити неће.

Усташка кама не бира чија ће глава прва
на крвавом пању бити положена:

српска, јеврејска или ромска,
у таласима су пристизали и скупа умирали.

У крвавим потоцима измешана и загрљена крв је
текла,
само ју је невина земља грлила и љубила нежно.
Искапаљена тела и удови, ногу и глава, Сава је
носила
да их сахрани негде без опела и свеће.